

[Askjær Jørgensen]

sat det, der skulle igangsættes i henhold til folketingsbeslutningen. Det vil jeg gerne vide om man havde gjort. Det tror jeg ikke at man havde gjort. Jeg vil ikke kigge efter, hvorvidt embedsmændene ryster på hovedet eller ej, for derfra skal vi ikke have svar, men jeg vil sige til socialministeren, at hvis han har lyst til at udtale sig om, hvorvidt der reelt var sat arbejde i gang, som der skulle efter vedtagelsen af beslutningen i foråret, så kunne jeg godt tænke mig at få det at vide.

Albertsen (S):

Jeg skal først takke de ordførere, der har givet tilslutning til mit forslag om dagsorden, og jeg kan glæde mig over, at det er langt det største antal og repræsenterende et stort flertal her i folketinget. Vi synes, det er en rimelig afrunding af en vanskelig situation og et rimeligt oplæg til løsning af et ømtåleligt og meget vigtigt problem.

Så skal jeg rent principielt sige en ting mere ud over en kommentar til noget af det, der er sagt af de forskellige ordførere. Med hensyn til, hvad der kan lægges i vores formulering vedrørende en samlet reform, vil jeg gerne sige til dem, der på forhånd har betænkelighed i så henseende – det er en betænkelighed, de har formuleret i ord – at det er der ingen grund til at have. Det oplæg, vi kommer med i løbet af ganske få dage, vil omfatte alle de grupper, der i øjeblikket er inde under førtidspensionsprincippet, og det vil altså sige 7 grupper, så vidt jeg husker.

Dernæst skal jeg sige, at de formuleringer, som heroppe er anlagt med hensyn til niveau og med hensyn til forudsætninger, ikke er formuleringer, der vil blive anvendt i det forslag til beslutning, vi stiler efter at komme med inden længe. Men det forudsætter selvfølgelig, at der bliver tilstrækkelig tilslutning til et sådant forslag, og det vil tiden jo vise. Alle de, der har vist den gode vilje i maj, men som jo altså ikke rigtig har kunnet leve op til den, får så en mulighed for at leve op til den. Det gælder både hr. Askjær Jørgensen og hr. Henrik Toft og alle andre, der appellerer i så henseende.

Fru Agnete Laustsen og andre af regeringspartiernes ordførere – det gælder dog i mindre grad fru Yvonne Herløv Andersen – taler om, at økonomien nu tvinger til at tage et andet standpunkt. Jeg husker ikke, om jeg

havde personlige samtaler med samtlige, der har været involveret i drøftelserne her i dag, men jeg ved da, at jeg havde samtaler med flere af dem, og hvis hukommelsen hos de damer og herrer er lige så god, som jeg mener at den er hos mig selv, så vil jeg godt sige, at argumentationen om økonomi i høj grad var inde i billedet. Man kunne selvfølgelig føle sig frygtelig beroliget, når man erindrer sig, hvad venstres ordfører, hr. Henrik Toft, dengang sagde – det står i sp. 8339:

»Det er jo nok også derfor, hr. Albertsen er så pikeret over, at vi er nogle partier, som er parate til at vise en mere social holdning end socialdemokratiet, at vi er nogle partier, som er klar over, at her er en ting, der skal rettes på« – og så siger hr. Henrik Toft det morsomme, som har udgangspunkt i hans lokale erfaringer – »og vi lader os ikke skræmme i et musehul, fordi hr. Albertsen står heroppe og prøver på at få os til at kravle derned.«

Det var hr. Henrik Tofts ord den 25. maj 1982, og det er nu et halvt år siden. Økonomien er selvfølgelig ikke blevet bedre i mellemtiden, det erkender jeg blankt, men jeg mener ikke, der er sket en så fundamental ændring fra man sagde det, og til det, man siger i dag. Det ved hr. Henrik Toft med sig selv og den samvittighed, som vi håber han er i besiddelse af. Det er bedre at have en dårlig samvittighed end ingen samvittighed at have, og nu har jeg forstået, at hr. Henrik Toft har en dårlig samvittighed i dag – det kan jeg godt forstå.

Når man vurderer den lovgivning, vi har i øjeblikket på dette område, og der er faldet mange karske og barske ord om den, så må jeg have lov at sige, at det er en lovgivning, der er gennemført i 1960'erne med andre forudsætninger, men en lovgivning, som blev betragtet som en mønsterlovgivning for hele invalideområdet i forhold til bogstavelig talt alle andre lande, en lovgivning, som alle invalideorganisationerne gik helhjertet ind for og var overordentlig begejstrede for. Vi må erkende, at udviklingen med hensyn til beskæftigelse og supplerende indtægter er helt anderledes i dag, og derfor er det også rimeligt at få en løsning heraf. Ingen kan være i mindste tvivl – ja, de kan selvfølgelig være det, hvis de har en dårlig hukommelse – om, at vi hele tiden har sagt, at dette problem skal løses, men det skal løses i samklang med